

hvad der stod for mit indre Die. Det var maaskee forvovent, at jeg paatog mig det; dengang saaldt dette mig ikke ind, men jeg vil ikke nægte, at fjorten Dage senere, da efter min Mening Alt var lykkedes, da saaldt det mig ind at spørge mig: var det ikke ubetænksomt, var Du ikke forvoven, og først efter en nøie Overveielse, først efterat jeg var gaaet dybt ind i mit Indre for at see, hvad der var Grunden til, at jeg havde vovet det, først da kom jeg til at sige til mig selv: Nei, Du havde Ret! fordi jeg da klart kom til at see, at det ikke var saa ubetænksomt, at jeg havde sagt Ja; for det Første, fordi jeg vidste, hvad jeg vilde, for det Andet fordi jeg var overbevist om — om det var med Rette eller med Urette, maa Herren i Himlen vide — at det, jeg vilde, var det Rigtige, og for det Tredie, fordi jeg vidste, at der var Mænd i Danmark, der havde Fædrelandskjærlighed, Trofast til Kongen, Interesse for Sagen og god Villie nok til, at de vilde slutte sig til mig, naar de saae, hvad jeg havde at forelægge dem. Jeg kom til Byen den 4de December. Mine Herrer! jeg har allerede sagt dem, at det i min Alder er meget vanskeligt at lære Noget forfra eller at lære Noget om igjen; det sølte jeg stærkt paa denne Dag, thi alt det, jeg havde skrevet ned alene paa mit Bærelse, saae jeg nu var skrevet saa daarligt og saa incorrect dansk, at næsten intet Menneffe vilde kunne forstaae det. Jeg hørte fra Frederiksborg og gik først til en Mand, som jeg allerede i en Aarrække har anseet og endnu anseer for min oprigtige Ven, en Mand, til hvis Charakter jeg endnu i Dag har den største Tiltro, uagtet han for Dieblikket maaskee er min største politiske Modstander. Ham bad jeg at corrigere, hvad jeg havde skrevet, han var saa overerdentlig venstfabelig at gjøre det, og han hjalp mig i den hele Sag. Jeg er, maaskee heller ikke her parlamentarisk, men jeg vil, som jeg allerede før har sagt, udtale mig aldeles frit.

Da jeg var kommen her til Kjøbenhavn, henvendte jeg mig dernæst til 2 Mænd, om hvem jeg indsaae, at det var dem, jeg trængte til, og de sagde Ja. Man kan kontrollere mig, og hvis jeg i saa Henseende iforveien har talt et Ord med nogen af dem, saa vil jeg have løiet, og hvis jeg tidligere har staaet i noget personligt Forhold til dem eller har kjendt dem mere, end at jeg maaskee har talt 3—4 Gange med dem om ligegyldige Ting, saa vil jeg ogsaa have løiet; men jeg kjendte dem som Mænd, der sølte den meest levende Interesse for, hvad der foregik her i Danmark i politisk Henseende, og hvad her foregik i politisk Henseende, har jeg ogsaa i mange Aar fulgt med den største Interesse. Derfor kjendte jeg godt disse Mænd, ligesom jeg godt kjender flere af Dem, mine Herrer! uagtet jeg maaskee ikke kunde nævne Dem ved Navn, naar jeg saae Dem for mig. De omtalte 2 Mænd sagde altsaa Ja, og derefter gik Sagen sin Gang, thi da man jo altid slutter sig sammen, naar man stemmer overeens, saa gik det let; og Ministeriet kom istand.

Naar der er talt om Programmet, da foreligger det jo klart; thi det staaer i Rigsdagstidenden og i Statsraadets Protokol. Hvad der staaer, det er Programmet. Ved denne Leilighed kan jeg maaskee opklare en Feiltagelse af min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Eschering). Hvad jeg ved min Ankomst til Kjøbenhavn havde skrevet ned, var rigtignok de Hovedpunkter, som efter min Mening maatte komme i Betragtning, men naar vi senere talte sammen om et Program, blev der skjelnet imellem hvad der absolut skulde høre til Programmet, og hvad der skulde komme under nærmere Overveielse, hvad der skulde være Gjenstand for Deliberation, og derhen hørte Spørgsmaalet om Lokammersystemet eller Gekammersystemet og nogle andre Spørgsmaal. —